

Premierløjtnant Aage Bardenfleth

Det er med dyb Vemod, at Premierløjtnant Aage Bardenfleths mange venner i Dag følger ham til Jorden. Da de forleden hørte om hans Død, gik der et Pust af Kulde over deres Kres. En Ven var død. Og hvem kan undvære en virkelig Ven!

Han hørte til de Rene af Hjertet og hans Sømandsvæsen var saa frisk og ægte, at hvem, der kom i nærmere Berøring med ham, maatte føle sig tiltrukket af ham.

Med Sorg hørte man om hans Sygdom, der næsten berøvede ham Mælet og tvang ham bort fra en Post, han havde eftertragtet, fordi han vidste at hans Evner her kunde blive af virkelig Betydning. Han blev Skoleofficer på Kadetsko-len, og han og hans Hustru havde deres første Hjem, hvor Flaadens unge Befalingsmænd vokser op.

Sygdommen, hvis Haabløshed han vist nok langt fra var klar over, forlenede ham med et fremmed Skær. Han var blevet saa underlig gammel. Men det gode jævne Smil var det samme. Alle, der vidste, hvor det bar hen – uden Naade og Barmhjertighed for deres før saa frejdige Ven – saa med Beundring hans Hustru følge ham trofast paa hans sidste vanskelige Vandring. Mange tanker sendes i Dag mod denne trofaste Sømandskone.

En ven